

Forhandling i Udvalget her i Thinget, altsaa 12,5 Dre. Jeg kan ikke anfse det for rigtig, om man vilde lade det komme til, at Lovforslaget ikke udkom; thi, om man end har meget god Grund til at være misfornøjet med, at man skal afgjøre den Slags Ting ved ekstraordinære Behandlinger, vil jeg dog sige, at der er andre Hensyn, som ligge for i nærværende Dieblit, som ogsaa turde have Krav paa at tages i Betragtning. For mig staar det som af stor Bigtighed, at Loven kommer ud og kommer ud til 1ste April. I modsat Fald vil der nemlig ikke blot være den Banfælgelighed, som den ærede sidste Taler nævnte med Hensyn til Kreditplagene, men der vil fremkomme en pludselig Forandring i hele Sukkerhandelen, som har mindst Betydning for de Handelsbeskømmende med Hensyn til den Sæts, man vil sætte for raffinerede Sukkere, medens man maa huske paa, at foruden disse er der ogsaa den hele Klasse af Standarder fra Nr. 15—19 og derover, som ville falde ned fra den Plads, de nu i en Række af Aar ligesiden 1871 have haft, og ville falde tilbage i den Stilling, de vare i efter Loven af 4de Juli 1863. De ville falde meget betydelig i Told, og naar man dog alligevel maa erkjende, at dette Spørgsmaal om Tolden paa raffineret Sukker inden kortere eller længere Tid staar for en Forandring, saa kan jeg ikke anfse det for at være rigtig, at man lader denne Lov falde, selv om man maatte have Grund til at være misfornøjet med den Maade, hvorpaa den er kommen frem. Der vilde derved tilveiebringes et uheldigt Brud, om jeg saa maa sige, i Sukkerhandelen, naar man den 1ste April ikke staar med nogen anden Udvei end den at gaa tilbage til Loven af 4de Juli 1863 og taxifexer Sukkeret efter denne. Jeg lægger ogsaa væsentlig Vægt paa Hensynet til Bestindien. Vel har man sagt, at det har vist sig, at Bestemmelsen i de Aar, den har bestaaet, ikke er kommen Bestindien til Gode, men det gjælder ialtsald ikke om det ene Aar, for hvilket det er oplyst, at denne Beskatning af Muscovados har staaet Bestindien for en Udgift af 110,000 Rd., og naar der saa i de efterfølgende Aar er fremkommet en Situation, hvor andre Muscovados end dem fra Bestindien have taget Profitten, ligger det væsentlig derved, at Bestindien egentlig ikke har kunnet præstere noget Synderligt, idet Høsten har været saa slet, at den ikke har kunnet give et Overskud. Men nu netop i dette Dieblit, hvor man er sikker paa en god Høst i Bestindien, at ville foretage et Strid, hvorved man affhæver Kolonierne fra en Værdi, som de efter al Sandsynlighed ville kunne udgjøre a 6 Rd. pr. Fad, finder jeg er en meget haard Fremgangsmaade. Det ærede 3die kongevalgte Medlem (Ufving) mente, at der var ingen videre Fare paa Færde, om Loven ikke udkom; thi Finansministeren havde fra Først af ikke selv bestemt sig til at indbringe den. Det ærede Medlem tager i den Henseende

feil. Det er ganske rigtig, at jeg ved en Samtale eller foreløbig Konference med Udvalget, hvor jeg blev spurgt om, hvorvidt jeg vilde søge Loven fornyet, svarede, at det havde jeg ingen Bestemmelse taget om endnu, men jeg udtalte mig forresten nærmest om de praktiske Banfælgeligheder, som Fortoldningen af Muscovados havde foranlediget paa Toldstederne med Hensyn til de Skjelnemærker, der skulde være, om det er Muscovados eller ikke. Ved senere at behandle dette Spørgsmaal, er jeg imidlertid kommen til den Overbevisning, at Loven burde fornyes ialtsald saalænge, indtil man gennem en ny Toldlov kunde faae det første Spørgsmaal, nemlig om Fortoldningen af det Sukker, som ligger over Standard Nr. 19, optaget i en ny Toldlov, og indtil Bestindien kunde have opnaaet den Forbedring i sin Produktion, som de Herrer ville vide, at der foreligger Lovforslag fra min Side om i det andet Thing. Jeg anfser det, som sagt, for at være urigtigt, om man vil lade det foreliggende Lovforslag falde, det vil sige, om man vilde stille sig saaledes lige overfor det, at det ikke var muligt at faae det ud til 1ste April. Men paa den anden Side kan jeg ogsaa godt erkjende det Berettigede i, at man her stiller sig paa det Standpunkt at sige: Vi ville ikke med ekstraordinære Behandlinger tage Noget, som ikke paa en Maade er en afgjort Ting mellem os, og jeg er altsaa forsaavidt stillet mellem Spørgsmaalene om enten at lade Loven falde, hvad jeg ikke vil, uden jeg tvinges dertil, eller at vælge mellem enten at tage § 2 ud eller at tilraade at gaa tilbage til 12,5 Dre, altsaa at retablere det, som jeg har holdt paa for mit Beskømmende under enhver Forhandling saavel i Udvalget som i Thinget. Det kan nu ikke være mig tvivlsomt, at det, medens jeg tror, at man med Rette kan gjøre den Betragtning gjældende, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Nler) gjorde, at man ikke med Høje kan paafaa, at Loven, som den ligger for, ikke er en Stump af en Toldlov — thi, som sagt, der er indført en meget betydelig Forandring i Toldbestatningen ved den — ikke vil være muligt at føre Lovforslaget igjennem i det andet Thing, dersom man stemmer § 2 ud, hvorimod jeg ikke har opgivet Haabet om at faae det andet Thing bevæget til at gaa ind paa Sætsen 12,5 itedetfor 12 Dre. Jeg kan derfor kun tilraade Thinget at blive staaende ved dette Alternativ.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling vedtoges enstemmig med 41 Stemmer.